

efterhaanden afdrages. Sevom stilles Vædringsforslag.

§ 18, som handler om Præsternes Pension, mangler fornemlig en Bestemmelse om, at de Embedsmænd, der Lønnes efter denne Lov, skulle være pligtige til at gjøre Indskud for deres Husfruer i Livsforfikkingsanstalten. Dette foreslaar Udvalget derfor tilføjet.

§ 19 er Udvalget ligeledes enig om at foreslaa 2det Stykke ubeladt.

Hvad den første midlertidige Bestemmelse i § 21 angaar, da kan Udvalget ikke finde det rigtigt at overdrage vedkommende Minister en ubegrænset Fuldmagt til midlertidigen at ordne det folkekirkelige Fonds Kasse- og Regnskabsvæsen, men holder denne Sag for vigtig nok til at egne sig til fastsættelse ved kongelig Anordning. Man fornener tillige, at det Forhold mellem de derved paadragne Udgifter og Fondets aarlige Indtægter, som ikke maa overskrides, i Overensstemmelse med Lovudkastets Motiver, kan fastsættes til 2 pCt. At Alderstillelegene ikke bør træde i Kraft, førend Loven er anvendt paa et større Antal Præstefald, turde være indlysende. Flertallet har troet at burde lempe sine Overgangsforslag saa meget som muligt efter de Pension, der skjønnes at have ligget til Grund for Regjeringens Forslag, og har derfor kun foreslaaet saadanne Vædringer, som turde være en naturlig Følge af Hovedforslaget.

At den 3die midlertidige Bestemmelse maa udgaa, naar de personlige Tillæg bortfalde, følger af sig selv. Derimod finder saavel Udvalgets Flertal som dets Mindretal det fornødent at stille Forslag om et Par nye midlertidige Bestemmelser.

Der indkommer ikke sjældent Begjæring fra Præster om at maatte afhænde større og mindre Dele af de Præstegaardene nu tillagte Lorder. Men det er klart, at ved saadanne stykvisse Afhændelser kan den i § 12 givne frentidige Regel for Præstegaardenes Jordtilliggende let foregribes, eller i hvert Fald dens Udørelse vanskeliggjøres, idet Jordstykker, der have en ringere Betydning for et større Agerbrug, men som kunne være uundværlige for at danne en mindre, vel afrundet Løb og et mindre, hensigtsmæssigt Agerbrug, saaledes kunne gaa tabte for Embedet, inden denne Lov finder Anvendelse paa det. Udvalget finder det derfor vigtigt, at det foreskrives, at fra den Dag af, Loven udkommer, maa ingen Afhændelse af Jord fra nogen Præstegaard finde Sted, inden den efter § 12 nedsatte Kommission har indgivet sit Forslag om, hvilket Jordtilliggende Embedet skal beholde, naar Loven kommer til Anvendelse paa det, og dens Forslag er bifaldet af Ministeriet.

Mindretallet vil ved en anden midlertidig Bestemmelse give enhver Præst Tilladelse til

at forlange Loven anvendt paa sig, naar den er udkommen. At det vilde være ønskeligt at give en saadan Tilladelse, kan Flertallet vel erkjende, men da de fleste Præster, der ere ansatte i mindre Embeder, og som ved Loven kunde vente Forbedring af deres Staaer, sandsynligvis vilde gjøre Brug af denne Tilladelse, medens de, der sad i de større Embeder, i Reglen ikke vilde benytte den, er det klart, at Fondet derved vilde blive saaledes angrebet, at det unnlig i Længden vilde kunne opfylde sine Forpligtelser. Flertallet maa derfor fraraade dette Forslags Bediagelse.

Midlertid er der een Henseende, i hvilken det vil være i høi Grad ønskeligt, om ikke nødvendigt, strax at stille alle Landsogne paa lige Fod. Naar denne Lov begynder at virke, og Offer og Accidenter bortfalde i de Kald, paa hvilke den anvendes, er det sandsynligt, at Beboerne i de Sogne, paa hvilke Loven ikke kommer til Anvendelse, fordi deres Præster ikke afgaa eller ikke søge Forslyttelse, ville føle sig misforneiede med fremdeles at skulle erlægge disse Ydelsler. Denne Misforneiedse vil voxe, efterhaanden som flere og flere af Kaldsognene indbrages under Loven, og jo længere Tid der hengaar, inden Fritagelsen naaer rundt. Den rimelige Følge heraf vil da blive, at disse Ydelsler paa mange Steder ville ophøre af sig selv, og Præsterne enten maatte indvære Indtægter, til hvilke de have dels lovlig Ret, dels billig Udførelse, eller kun delvis ville kunne skaffe sig nogen Erstatning ad Rettens Vej, hvorved deres Forhold til Menighederne vil forværres. Udvalgets Flertal har ikke kunnet afvise disse Betragtninger og har troet, at man bør forebygge de af dette Forhold sandsynlig flydende Ulemper ved strax at forandre disse Ydelsler efter deres Gjennemsnitsbeløb i 10 Aar til en alle Landkommunerne paalignet aarlig Afgift, der skal ydes saalænge, indtil Loven er anvendt paa Halvdelen af samtlige Præstefald paa Landet, og i de Sogne, paa hvilke Loven ikke anvendes, som hidtil erlægges til Præsten, men i dem, der komme ind under Loven, til det folkekirkelige Fond. Naar Loven er anvendt paa 450 Kald, skulle disse Ydelsler da paa een Gang ophøre overalt, og Fondet erstatte de endnu efter den gamle Rønningsmaade aflagte Præster det Beløb, de hidtil have oppebaaret af Kommunens Kasse. Da den sidste Halvdel af Landsbykaldene vil blive indbraget under Loven i kortere Tid end den første, synes Fondet ikke at kunne blive udsat for noget Tab ved denne Bestemmelse, der, hvis den skal tages, maa tages nu, inden Loven træder i Kraft, fordi man ikke vil kunne gjenindsføre disse Ydelsler paa noget Sted, hvor de engang ere afskaffede. Udvalgets Flertal stiller et hertil sigtende Forslag; nogle af Udvalgets Medlemmer forbeholde sig dog deres endelige Bestemmelse.